

## De vejfarendes Forplejningsstation i Vordingborg.

---

Som et Nødværge mod det om sig gribende Betleri og Løsgængereri er der i Vordingborg\*) fra 1ste November f. A. under ovenstaaende Navn oprettet et Herberge, foreløbig for 6 Personer, hvor der ydes Landevejens farende Svende Aften- og Morgenmaaltid (Smørrebrød, Hvidtøl og varm Mælk), naar de derfor yde et passende Arbejde.

Herberget er oprettet efter Initiativ af de stedlige Autoriteter, men ved private Bidrag, indsamlede i Byen og dens Omegn, hvor ca. 500, mest Husfædre, ved Navns Underskrift have forpligtet sig til ikke at give Betlere Penge, men kun et Adgangskort til Herberget; saadanne kunne gratis erholdes hos Byens Boghandlere og nogle Landkøbmænd.

Herberget er paa Byens Fattiggaard og bestyres af Fattiggaardens Økonoma, der for Levering af de ovennævnte Maaltider og den fornødne Rengøring etc. erholder 40 Øre pro persona, hvorhos der til Fattigvæsenet for Brugen af Seng og Sengetøj betales 10 Øre pro persona. Faar den vejfarende ogsaa undtagelsesvis Middagsmad, betales denne særskilt.

Den vejfarende maa arbejde mindst 1 Time ved det

---

\*) 3200 Indbyggere.

ham anviste Arbejde, foreløbig Stenslagning for Kommunen. Kommer han saa sent paa Dagen, at han ikke kan faa udført sit Arbejde før Sengetid, faar han den næste Dag intet at spise, førend det er udført; er han kommen tidligere paa Dagen, maa han ikke forlade Herberget, hvis han vil have Natteleje. Man er for øvrigt forberedt paa at maatte skaffe ogsaa anden Slags Arbejde, da ikke alle kunne slaa Sten, og Aarstiden ogsaa kan træde hindrende i Vejen for dette Arbejde; navnlig paatænkes Savning og Hugning af Brænde for private mod Betaling.

Arbejdsstationen har i de 3 Maaneder, den har eksisteret, huset ca. 120 Personer og synes efter Autoriteternes Vidnesbyrd at have hemmet Betleriet og det dermed sammenhængende Drikkeri der paa Egnen.

Der er næppe Tvivl om, at naar denne Sag grebes lige saa praktisk an i alle Landets Købstæder — men ogsaa først da — vilde Betleriet ophøre at være en Profession for dem, der ikke ville andet end drikke; blev der end naturligvis nogle forkomne Personer tilbage, som foretrak at vagabondere fra By til By og nyde Herbergernes Goder uden at yde fuld Valuta derfor, var det jo ikke saa farligt i nogen Henseende. — Sagen fortjener derfor utvivlsomt pekuniær Støtte ogsaa fra Kommunerne, for hvem det i Længden sikkert vil vise sig at være en god Økonomi, og Eksemplet fortjener Efterfølgelse i andre Byer.

---